

Sinodalni Kančevci Škofije Celje, 30.- 31. januar 2026

Zapiski nagovorov škofa Maksimilijana

Petek, 30. januar 2026

Ključni pojmi sinodalnosti

Ključni pojmi sinodalne duhovnosti so tiste **tri preroške besede**, ki jih je papež Frančišek postavil ob sklicu sinode o sinodalnosti: **občestvo, soudeležba, poslanstvo**.

1. **Občestvo:** *communio* pomeni skupnost ljudi, ki so več kot da samo pridejo skupaj - skupaj so, ker jih nekaj organsko veže skupaj.
2. **Soudeležba:** *koinonija* pomeni, da sem del nečesa. Gre za stopnjevanje besede občestvo. Občestvo pomeni biti skupaj z drugimi. Soudeležba pa pomeni biti ud, dejaven del nečesa.
3. **Poslanstvo:** Vsaka skupnost, vsak odnos je rodovitnen takrat, ko spusti tretjega k sebi, ko se odpre tretjemu, ko je poslan ven.

Sveti Duh

To so trije principi, kako razumem in živim Cerkev, svoj poklic, svoje poslanstvo, zakrament krsta itd. V te resnice se poglobljamo in jih odkrivamo celo življenje. Vse, kar potem iz tega praktično izpeljemo in izvršujemo preko naših raznih struktur soudeležbe je sekundarna raven. Prva raven je baza duhovnosti in Božje besede.

Glavni akter in gibalec sinodalne duhovnosti je Sveti Duh. Sveti Duh je že od začetka, od stvarjenja sveta dalje **tisti, ki povezuje**. On vstopa v nas na način, da nam ničesar ne jemlje, da nas ne prevzame na način, da bi postali nekdo drug, ampak nas na celosten način postavlja v odnos. Bog človeka ni ustvaril in dokončal samo s svojo roko (govorjeno antropomorfno), ampak je vanj **dihnil svojega ustvarjalnega Duha**. Na ta dih je človek odgovoril in z njim lahko delal vse, enkratno, ustvarjalno. Vendar je tisti dih prihajal od zgoraj, od drugega z namenom, da me dopolni. Ker sam v sebi nisem dopolnjen. Zato On prihaja od zgoraj vame, da me dopolni. Vedno hrepenim po drugem, po izpolnitvi in šele drugi me lahko izpolni. Samo preko naše nepopolnosti in hrepenenja drug po drugem se vzpostavljajo odnosi, ki rojevajo novo življenje.

Soudeležba

Papež Leon je v svojem nagovoru [31. oktobra 2025](#) na zelo zanimiv način mladim predstavi temeljne vidike sinodalne duhovnosti.

Na prvo mesto postavi udeležbo oz. soudeležbo: *Zavedajte se najprej, da vas je nekdo poklical, da ste del nekoga.* Papež se tu sklicuje na Jezusovo velikoduševniško molitev (Jn 17), kjer Jezus moli za svoje, da bi bili eno, da bi bili z njim:

Toda ne prosim samo za té, ampak tudi za tiste, ki bodo po njihovi besedi verovali vame, da bi bili vsi eno, kakor si ti, Oče, v meni in jaz v tebi, da bi bili tudi oni v naju, da bo svet veroval, da si me ti poslal. (Jn 17,20-21)

Jezus moli za tiste, ki verujejo, ki imajo Duha, ki so del njega. Papež v nagovoru mladim poudari, da smo v tej molitvi tudi vsi mi soudeleženi z njim. Če nekdo moli, je to živa vez. Ker je molitev molitev Duha. On pa je vez, ki vzpostavlja odnos. Jezus nas torej po Svetem Duhu v molitvi priteguje v njegov odnos z Očetom: »Tudi vi ste v nama.«

Ta **udeležba je utemeljena in izvira iz bližine Kristusovega srca.** Molitev izhaja iz njegovega bistva in v njem je prošnja za vse tiste, ki bodo verovali, da bi bili eno.

Ta udeležba, ko se zavedam, da sem neprenehoma v Kristusu, v njegovi molitvi, v njegovem odnosu z Bogom, mi omogoča, da v tem odnosu lahko začutim tudi vse tiste, za katere Jezus moli. Od njegovih takratnih učencev pa vse do vernih današnjih dni. Ta **molitev me postavlja v odnos z Očetom, kjer lahko čutim z vsemi.**

Letošnja molitev za edinstvo kristjanov je imela za vodilo besede apostola Pavla »*Eno telo je in en Duh, kakor ste bili poklicani v enem upanju svoje poklicanosti.*« (Ef 4,4) Pavel v tem poglavju (4,1-12) pravi, da ko začutimo, da smo po Svetem Duhu deležni odnosa z Očetom, res čutimo z vsemi. Oče je oče vseh.

Papež je v svojem govoru mladim poudaril: Ta **udeležba vas bo naredila človeško in duhovno zrele osebnosti.** Človeško in duhovno zrel si takrat, ko čutiš drugega, ko se ne vrtiš več le okoli samega sebe. To pomeni biti potopljen v Kristusa.

Občestvo

Sveti Duh nas povezuje. Ker je on izvor občestva, ga lahko prepoznavam samo preko drugega.

»Zvest je Bog, ki vas je poklical v občestvo s svojim sinom Jezusom Kristusom, našim Gospodom.« (1 Kor 1,9)

Prvi temelj občestva je **Božja zvestoba.** Bog nas kliče v občestvo. Ker ve, da človek sam ne zmore. Ker ga je ustvaril po svoji podobi. Zato je vse naše življenje v občestvu. Temelj tega občestva pa je Božja zvestoba.

V odlomku Apd 1,1–8 Jezus naroči učencem, naj ne odhajajo iz mesta in naj čakajo na Očetovo obljubo. **Prvo naročilo Vstalega svoji Cerkvi je, naj ostanejo skupaj.** Ker

bodo samo skupaj lahko deležni Svetega Duha. Počakajte, da boste prejeli moč Svetega Duha, ki bo prišel na vas in potem boste moje priče v Jeruzalemu. Čakajte skupaj, bodite skupaj, skupaj si izprosile Svetega Duha, v občestvu, v Cerkvi. **Prvi sad Svetega Duha pa je, da vas bo usposobil za pričevanje.** Dobili boste moč pričevati, kar pomeni **moč živeti po besedi, ki ste jo slišali.** Moč pričevanja je moč življenja.

Naprej v Apd 1,12-14 beremo, da so apostoli bili skupaj in so enodušno vztrajali v molitvi z ženami in z Jezusovo materjo. **Sveti Duh rojeva občestvo in se rodi iz občestva.** Njegovo temeljno poslanstvo je, da povezuje.

Poslanstvo

Beseda Boga je vedno beseda življenja. *Živa je namreč Božja beseda in učinkovita in ostrejša kakor vsak dvorezen meč in prodre do ločitve duše in duha, tudi do sklepov in mozga, in presoja misli in namene srca.* (Heb 4,12)

Ker je beseda Svetega Duha življenje, je ne moreš zadržati v sebi. Prerok Jeremija o tej besedi pravi, da je kakor ogenj v kosteh, ki me žene, da jo moram deliti. Tretja logična posledica občestva je torej, da besedo delim, da zanjo pričujem.

Papež Leon pravi, da **pristna sinodalnost vodi v poslanstvo.** Dinamizem Svetega Duha je središče sinodalnosti.

Duh nas bo vedno vodil ne samo k drugemu, ampak nas bo tudi pripeljal do resnice (Jn 16,13). Sveti Duh me vodi v odnos z Očetom, zato me vodi tudi k resnici. S Svetim Duhom lahko razlikujem in razločujem stvari, da prepoznam, kaj je njegova moč in njegovo delo in kaj ne. Apostol Pavel tako razlikuje, kaj prihaja od naravnega življenja in kaj od Duha, ko govori o delih mesa in delih Duha:

Sad Duha je: ljubezen, veselje, mir, potrpežljivost, blágost, dobrotljivost, zvestoba, krotkost, samoobvladanje. (Gal 5,22)

Sad mesa pa je vse, kar grabiš (požrešnost, jeza,...) To je sad narave. Duh prihaja od zgoraj, iz večnosti, ne da se ga ujeti. Meso pa je stvar zemlje, stvar narave. Meso nam ni dano, da bi si nekaj nakopičili zase, ampak da bi z njim lahko nekaj delali. Smisel naravnega življenja je, da se »skuri«, da ga zmanjkuje. Ne moremo ljubiti z mislimi, to nikogar ne ogreje. Ljubiš lahko samo konkretno z vsem, kar si. Naravno telo imamo zato, da lahko z njim ljubimo in ustvarjamo presežno - sadove Duha.

Tolažnik pa, Sveti Duh, ki ga bo Oče poslal v mojem imenu, on vas bo učil vsega in vas spomnil vsega, kar sem vam povedal. (Jn 14,26)

Sveti Duh ima nek genom, vtis, lahko rečemo QR kodo, ki jo ima od Očeta, ker prihaja iz odnosa med Očetom in Sinom. Iz tega odnosa smo rojeni. Ta se vtisne tudi v nas. Jezus

pravi, da nas bo Sveti Duh učil vsega in spomnil vsega, kar je potrebno za življenje. Naša celotna QR koda je torej v Svetem Duhu.

Naše škofijsko geslo, vizija in vodilo je prav to: *V Svetem Duhu se prepoznavamo in oblikujemo kot...*

Sveti Duh nam pravi, od kod smo, iz kakšnega odnosa med Očetom in Sinom smo rojeni in kam smo usmerjeni.

Ob zaključku svetega leta upanja je papež dejal, da je **upanje utemeljeno v tej naši soudeležbi**. Soudeležba je dar, ki nam ga Bog naklanja. **Zavest, da sem ljubljen in da sem Očetov, je temelj upanja na sinodalni poti. Upati pomeni biti na sinodalni poti.**

Te tri besede *občestvo, soudeležba in poslanstvo* so ključna trinitarična resnica naše vere.

Novo rojstvo

V Jn 3,3-8 beremo Jezusov pogovor z Nikodemom. Farizej, prvak med Judi je ponoči prišel k Jezusu. Tudi mi klasični kristjani smo pravzaprav kot farizeji. Trudimo se poznati Boga in delati po Božji volji to, kar sami mislimo, da je Božja volja. 100% pa se ne moremo predati v Božje roke. Kot bogati mladenič, ki je žalostno odšel, ker je imel preveliko breme imetja.

Kaj je v resnici spreobrnjenje? **Spreobrnjenje je, da prosiš drugega za pomoč**. Da sprejmeš pomoč od drugega. Pavel v Damasku je bil slep in popolnoma odvisen od drugih.

Jezus Nikodemu pravi: »Resnično, resnično povem ti, če se kdo ne rodi od zgoraj, ne more videti Božjega kraljestva. Nikodem odgovori: Kako se mora človek roditi, če je star?« Jezus pravi: Kar je rojeno iz mesa, je meso. Kar je rojeno iz duha, je duh. Tako je z našo naravo. »Nihče ne pride v Božje kraljestvo razen po meni,« nam pravi Jezus. To pomeni samo, če sprejmemo nekoga.

Ko Jezus reče: »Lažje pride bogatin skozi šivanko, kakor bogataš v nebeško kraljestvo«, ga Peter vpraša: »Kako se pa potem sploh kdo more zveličati?« In Jezus mu odgovori: »Res je, nihče se ne more rešiti. Pri ljudeh je to nemogoče. Pri Bogu pa je mogoče.« (Mr 10,26-27) To pomeni, da se moramo vedno znova zavedati, da si z nobenim našim delom ne moremo kupiti Boga. **Bogu se bližamo samo takrat, ko sprejemamo, ko mu damo prostor, ko mu zaupamo.**

Jezus pravi Nikodemu: »Roditi se moraš *od zgoraj*.« Grška beseda tu pomeni *od zgoraj in ponovno*. Oboje! Od zgoraj pomeni tudi ponovno. Za sprejetje Duha se je potrebno odločiti. Po naravi ne sprejmemo Duha, ampak ostanemo v naravi. Po naravi si ne želimo križa. Samo po sprejetju Duha od zgoraj, ki nima meja narave, lahko vzljubimo križ.

Krst

Beseda **roditi se** v bibličnem pomenu pomeni tudi umreti. Nekaj mora umreti, da se lahko nekaj rodi. To je podoba našega krsta - *baptizo* pomeni potopiti se v Kristusov križ. Slovani rečemo krstiti se, *utopiti se v križ* hkrati pa to pomeni umreti svoji želji, svojemu načrtu.

S krstom smo potopljeni v Kristusa. (Rim 6,4) Grška beseda za krst je *baptizo* - **utopiti se v Kristusu**. Ko izdihnem svoje naravno življenje in vase sprejemem Božje življenje. To pomeni izpuščati iz rok svojo moč in dela mesa. Ko se ne bojim več toliko zase, se počasi začnejo rojevati sadovi Duha.

Veter veje, koder hoče, njegov glas slišiš, pa ne veš, od kod prihaja in kam gre. Tako je z vsakim, ki je rojen iz Duha.« (Jn 3,8)

Svetega Duha se ne da ujeti, potrebno pa ga je loviti kot veter v jadra. To zahteva pozornost in čuječnost. Ko človek čaka in hrepeni, je pripravljen in odprt za sprejemanje.

Sobota, 31. januar 2026

Tri plasti branja Svetega pisma

Vsako svetopisemsko besedilo je sestavljeno iz več plasti. Poglejmo odlomek o Samarijanki Jn 4,1-30 v teh plasteh.

Topos

Topos je grška beseda za kraj, za konkretnost. Topografija je nauk o krajih. Najprej berem in odkrivam konkretnost, zgodovinskost odlomka. To pomeni, da beremo dogajanje po konkretnih zgodovinskih krajih (Judeja, Galileja, Samarija). Topos pripovedi je zelo pomemben. Ob tem se nam odpira tudi *topos*, ki je moje konkretno življenje. Da lahko počasi to postane kraj, kjer se srečam z Bogom.

Logos

Logos pomeni beseda, pomen, smisel, koncept, komunikacija. Svetopisemski logos je skozi vso odrešensko zgodovino dobival pomen.

Na tej stopnji gremo raziskovat, kaj pomeni npr. Jakobov studenec: Jakob ga je izkopal za svoje sinove, tam v Samariji je ves rod črpal iz tistega studenca. Studenec je obljubljal že prerok Jeremija: »Bog vam ga bo dal izkopati. Dal vam bo sveže studence.« »Iz mojega

osrčja bodo pritekale reke Žive vode«, pravi prerok Ezekiel. Odkrivamo globlji pomen besed puščava, gora, vrč, ... kje vse se ti pojmi pojavijo na drugih mestih. Bogastvo Svetega pisma je, ko zgodba pripoveduje zgodbo. To je branje logosa. To je tudi stvar študija. Bolj kot boste brali, bolj kot boste študirali, bolj kot boste odpirali besedo, več povezav se vam bo odpiralo.

Pneuma

Pneuma pomeni duh. Na tej stopnji se vprašamo, kaj meni sporoča to besedilo? Kje se ta beseda dotika mene? Kje me vabi k spreobrnjenju? Na tej stopnji se zgodi stik, zaradi česar sploh beremo Sveto pismo - **da bi vstopili v osebni odnos z Njim**. V tem ključu berem zelo osebno, zelo subjektivno, v dialogu. To je najpomembnejše za molitev z Božjo besedo.

Koraki za molitev z Božjo besedo

Prvi korak je, da se zavedam, pred kom sem. Sveti Duh je že vse od vsega začetka navdihoval pisatelje Svetega pisma. Te besede so bile napisane v Svetem Duhu. Sv. Janez Zlatousti pravi, so te besede *namočene v Svetega Duha tako, kakor je kruh namočen v vino*. Vedno, ko beremo, četudi ne razumemo vsega, prejemamo Svetega Duha. On nas uči vsega in spomni vsega, kar nam je Jezus povedal. (Jn 14,26)

Prvi korak je, da se poklonimo Svetemu Duhu, ga kličemo in se zavedamo njegove navzočnosti. On nas vodi skozi molitev.

Potem izrečemo prošnjo, da bi ga spoznali. Daj mi to jasnost. Ta želja je zelo pomembna. To prošnjo si zapišite. Z duhom prebudim Duha. Meso pa nam blaži prošnje in hrepenenja s svojo utrujenostjo. Zato je zelo pomembno zapisati si svoje želje.

Tretja točka v tem uvodu v molitev je, da se zahvalim. Zahvaliti pomeni, da Bogu rečem hvala za to, kar si mi dal. Zahvalim se za to prošnjo, da se bo uresničila tako, kot ti želiš. To pomeni, da Bogu damo svobodo, da se bo zgodilo, kar se mora zgoditi in se mu že vnaprej zahvaljujemo.

V četrti točki začnemo poslušati Boga. Največkrat najprej slišimo samega sebe; svoj nemir, vprašanja. To je v redu. Božja beseda bere moje življenje. Tudi moj nemir, strahove, žalost, jezo, dvome. Potem bom ob tem počasi začel slišati tudi tisto, kar mi Bog govori, nakazuje, daje, navdihuje. Prebudi mi tudi pogled na moje bližnje okoli mene in mi spregovori tudi po njih.

Najboljše je, da določite uro za molitev in se zanjo odločite. To naj bo dobra ura dneva, ne takrat, ko smo že preutrujeni.

V zaključku molitve je dobro, da zaključite z zahvalo in pozdravom. Zahvalite se za molitev in pokličite na pomoč tudi naše nebeščane, živo Cerkev, ki se bori za nas.

V zadnji točki je dobro, da si zapišete, kaj mi je Gospod v tej molitvi želel povedati. Kaj mi ostaja, tudi če le en stavek, ena beseda.

Srečanje Jezusa s Samarijanko (Jn 4,1-30)

Evangelist Janez nima več potrebe, da bi ljudem razlagal o zgodovinskem Jezusu, ker Jezusa že poznajo. Včasih doda kakšne točne podatke, da se vidi, da je bil zraven. Bil je mlad, ko je imel stik z Jezusom, ko ga je spremljal, si zapomnil, ampak potem je stvari zapisal z refleksijo 30, 40 let po tistem, kar se je zgodilo. Vidi se, da je ves čas po binkoštih živel dialog z Vstalim Kristusom. Učenci so Jezusa ga po vstajenju videli, potem pa, in to Janez najbolje sliši, jih je zelo jasno pripravljaj na to, da ga v telesu ne bo več z njimi, poslal pa jim bo drugega Tolažnika. On je bil prvi tolažnik, zdaj pa bo Duh njihov drugi tolažnik. Sveti Duh bo navzočeval njega in Očeta, z njim pa morajo vzpostaviti odnos. Odnos z njim pa se lahko vzpostavi le preko samega sebe; preko svoje resničnosti, svojega srca, ne preko nekih zunanjih del.

Odlomek Jn 4,1-30 lahko razdelimo na tri dele, ki so pomembni za vsako naše branje Božje besede.

V prvem delu (**v.1-7**) je Jezus izvedel, da so farizeji slišali, kako pridobiva in krščuje več učencev kot Janez ter je zapustil Judejo in spet odšel v Galilejo. Jezus se torej umakne iz Judeje, ki je bila glavna pokrajina, v obrobno galilejsko pokrajino. Gre ven iz središča **na obrobje**. Samarija je bila po pomembnosti še eno stopnjo nižje od Galileje in Jeruzalema. To je topos odlomka.

Prišli so v samarijsko mesto, imenovano Sihar. To je posest, ki jo je Jakob dal svojemu sinu Jožefu. Tam je Jakob spoznal svojo ženo. Tam je bil Jakobov studenec. Jezus je bil utrujen od poti in je sedel k studencu. Bila je vročina, okrog šeste ure - to je opoldne po judovskem štetju (prva ura je ob 6ih, šesta ura je ob 12ih, deveta ura je ob 15ih, deseta ura je ob 16ih). Tedaj je prišla žena Samarijanka in zajela vode.

Bog ne išče idealnih krajev, idealnega časa in idealnih ljudi, da se nam razodene. Bog nas preseneča. On nas išče na naših obrobjih.

Bog ne išče popolnih ljudi, ampak pogumne, zveste, zvedave, take, ki bodo z njim v odnosu. Komunikacija me reši tudi če sem na dnu in v grehu. Izolacija in zakrknjenost pa me bosta pokopali.

Drugi, osrednji del odlomka (v. 8-27) vsebuje pogovor Jezusa in Samarijanke. **Bog mi ne daje besede zato, da bi jo zakopal sam vase, ampak da bi jo delil**; da stopim in grem k drugim.

Tretji del (v. 28-30) nam pove, da nam Bog svojo besedo podarja, da jo ponesemo naprej. Na koncu tega dolgega pogovora je žena odložila svoj vrč, tekla v mesto in pripovedovala ljudem: »Pridite in pogledjte človeka, ki mi je povedal vse, kar sem storila. Kaj če je on Kristus?« Odšli so iz mesta in se napotili k njemu.

Tisto, s čimer je prišla (svoj vrč), je zdaj pustila tam. V odlomku Mr 10,2-56 Bartimaj odvrže svoj plašč. Tretji del pomeni, da **nekaj pustim pri Jezusu in od njega stopim osvobojen**. Ne morem namreč kar z vsem, kar imam, iti k ljudem in jim oznanjati.

V prvem delu Jezus reče Samarijanki: »Daj mi piti!« On sprašuje nas, on nas potrebuje. To je srčika *kenozis*: Božji sin, čeprav je bil v Božji podobi, se ni zanašal na to, da je enak Bogu, ampak je sam sebe izničil, podobo hlapca je vzel nase. (Flp 2,6-11)

Postal je človek, ki je padel med grešnike. (Lk 10,25-37) Bolan, žejen, ubog, da bi se mu jaz ne bal in se mu odprl. To je vstopno mesto. Ko molim prvi del tega odlomka, se vprašam, kam jaz vabim Gospoda? Kje je tisti moj neidealni kraj, kraj stiske, boj, strahu. On prihaja tja. Ni ostal v urejenem okolju Judeje med farizeji, v templju, ampak gre na periferijo, tudi do mene, v moje življenje, da mu tam odprem.

V drugem delu Jezus pravi: »Kdor bo pil od vode, ki jo jaz dajem, bo voda v njem postala izvir vode.« (Jn 4,14) Bog mi je dal vodo. Lahko jo samo sprejemem. Božja ljubezen je že izlita v naša srca po Svetem Duhu, ki nam je dan. (Rim 5,5)

Kje častiti Boga, v drugem delu sprašuje Samarijanka. Jezus odgovori, da to ni ključno. **Najpomembnejše je častiti ga tam, kjer res si, kjer ga potrebuješ**. Kaj je moja resnica? Kje sem res jaz? Gospod, stopi tja in to blagoslovi. Tja, kjer res živim. Tam me srečaj in tam bodiva skupaj.

Tretji del za osebno duhovno branje me spodbuja k vprašanju, kaj jaz danes odložim pred Gospoda. Kaj je moj prazen vrč? Kje se me je Gospod dotaknil in se me usmilil? On me res pozna, ve, kaj si želim.

Samarijanki pove, da je imela šest mož. Število šest pomeni nepopolnost. Je ena manj kot sedem. Število, ki kliče sedmo, tega pa še ni. Sedmo se še pričakuje. Zato je to naše število. **Nam manjka tisti sedmi, ki me bo izpolnil**. On govori z njo.

Vsi hrepenimo po nekom, ki me bo sprejel, ki me pozna, ki mi zaupa, ki me ljubi. V končnem smislu je tisti sedmi, ki nas izpolni, tisti, ki mi pravi: »Ti si moj ljubljeni sin, ti si

moja ljubljena hči, zelo sem te vesel.« Naše spreobrnjenje se zgodi, ko zagledamo tisti pogled, ki nam pravi: »S teboj sem!«

Sobota, 31. januar 2026

Pridiga

Božja beseda, ki smo jo danes slišali, je na nek način vrh dnevne Božje besede, ki nas spremlja že ves teden. Jezus nas po Markovem evangeliju uvaja v skrivnost in resnico našega življenja: smo del Božjega kraljestva, smo Jezusovi učenci. To je tudi vrh našega današnjega razmišljanja in tudi tega vašega časa, ki ste ga preživel, ko ste se zavestno odločili, da želite več razmišljati o tem po-klicu, ki ga je papež Frančišek leta 2021 zaklical vsej Cerkvi, naj hodimo skupaj, naj bomo vedno bolj učenci, bratje in sestre med seboj. Naj naša Cerkev postaja nekaj otipljivega in s tem tudi nekaj pričevalskega.

Prepeljimo se na drugo stran

Današnja Božja beseda nam pokaže tudi mojo osebno dramo z Božjo besedo, z Bogom, s tem klicem, ki dogaja vsak dan znova.

Danes dopoldne smo pri molitvi govorili o plasteh, ki so v Božji besedi. Kako me te plasti, če sem res iskren in pristen z branjem, lahko pripeljejo do srčike, kjer se me beseda dotakne.

1. *Topos*: Najprej berem zgodbo.
2. *Logos*: Potem razmišljam o simbolih, ki se pojavljajo. Kaj pomenijo besede, pojavi, slike.
3. *Pneuma*: Vse to pa služi temu, da bi res lahko v sebi začutil, kako me v tej moji resničnosti Bog nagovarja.

Ko beremo današnji evangelij, je za nas morda ključna ta beseda, ko Jezus pozove svoje učence: »**Prepeljimo se na drugo stran.**« Gremo na drugo stran. To je v resnici klic, ki nam ga Gospod daje vsako jutro, na vsak začetek našega dneva: »Stopi z menoj tja na drugo stran, tja, kamor je potrebno, da pride beseda.« Hkrati pa je to za nas poziv, da se odlepim od nečesa, kamor se vedno znova nalepim, ni pa to moj dom. Če smo pozorni na to, kar pravi: *Ko se je tisti dan zvečerilo, je rekel svojim učencem: »Prepeljimo se na drugo stran.«* Ko je tisti dan zvečerilo, nam daje možnost, da pomislimo, kdaj se je ta dan začel, kaj se je torej zgodilo *tisti dan*. Če ste ta v tem tednu premišljevali dnevno Božjo besedo, ste brali, da je Jezus spet prišel k morju in začel svoje učence učiti v prilikah.

Vam je dana skrivnost Božjega kraljestva

Z Božjim kraljevstvom je kakor z človekom, ki seje. Nekaj semena pade tja, nekaj sem, nekaj na rodovitno zemljo, drugo na trdo zemljo, drugo med trnje. Nekje vsejana beseda hitro zraste, ampak jo skrbi zadušijo. Potem ga vpraša, kaj te prilike pomenijo. Jezus jim pove zelo ključno besedo, ki je središče vsega, o čemer govorimo: »**Vam je dana skrivnost Božjega kraljestva.**« Tistim pa, ki so zunaj, se vse daje v podobah, v prilikah. Vam pa je dana skrivnost Božjega kraljestva.

Nam je dana skrivnost Božjega kraljestva. Kaj je torej skrivnost Božjega kraljestva, kaj nam je dano, ni pa dano tistim, ki so zunaj? Dan nam je On, prijateljstvo z njim. Ker nas je Gospod poklical v občestvo z njim. **Skrivnost Božjega kraljestva je, da živim to občestvo z njim, da gojim ta klic, to vcepljenost v Cerkev.** In če to zaupanje, odnos, komunikacijo vsakdanjega življenja z njim živim, potem bo njegova beseda, njegov Duh imel dostop do mene ter bo rasla in poganjala.

Sámo od sebe

Predzadnja prilika v tem poglavju pravi, da je z Božjo besedo tako kot s kmetom, ki vrže seme v zemljo, potem pa gre, spi in počiva. Seme pa raste **samo od sebe**. Grška beseda za to je *avtomatikamente*. Da nekaj zraste samo od sebe, da ne veš kako in obrodi sad. Kmetje veste, da ko se seme vrže v zemljo, ga je treba pustiti. Ne hodiš ga vsak dan gledat in hodiš po njivi. Potrebno je **zaupati in vztrajati, biti z Njim**.

Na večer tistega dne, ko jim je povedal te prilike, jim reče: Gremo na drugo stran. Lahko si predstavljate občutje učencev. Tako se tudi mi počutimo. Radi bi bili skupaj z njim, ni lahko iti na drugo stran. Tu se dobro počutimo, nam je prijetno. Ko se navadimo biti skupaj in si mislimo, da bomo to ohranili.

Težko nam je verjeti, da šele ko greš čez, ko se ti odpre nov nemir, ko vidiš drugega, ko se spustiš v novost, v izziv, se bo začelo uresničevati to, da Božje besede nismo dobili, da jo ohranimo zase, ampak da jo podelimo.

Če ste pozorni, je tukaj rečeno, da so vzeli Jezusa v čoln tako, *kakor je bil*. Torej so ga zgrabili in šli na drugo stran. To je velika nevarnost. **Božja beseda se nam ne daje zato, da bi si z njo nekaj pridobivali**, da bi z njo manipulirali. Da bomo s svojo pametjo imeli uspeh in nekoga prepričali. To je velika nevarnost pri oznanjevalcih in katehetih. Češ hitro mi povej še kaj, da si zapišem cel kup fint, na katere bom pridobival druge. Ne, Jezusa ne bomo mogli zgrabiti in zmanipulirati. Ključno je, kaj bova naredila; kako bo On mene **spreobrnil** in se me dotaknil.

Jezus, Davidov Sin, usmili se mene grešnika

Prvo berilo, ki smo ga slišali iz druge Samuelove knjige, je zelo pretresljivo. Ves teden v dnevni Božji besedi že poslušamo Davidovo zgodbo. Kako je bil goreč za svoj načrt, kako se je zavedal, da je od Boga izvoljen in ljubljen. A v življenju se mu je dogajalo mnogo

stvari, ne da bi se zavedal, da je morda tudi v njem kakšna napaka, da se stvari ne zgodijo tako, kakor bi se mogle zgoditi. Da je vihar v njem.

Preroške besede preroka Natana so se ga dotaknile, ko mu je pripovedoval priliko o revežu, ki je imel samo eno ovčko, bogataš pa mu jo je vzel, čeprav jih je sam imel mnogo.

Včasih smo zelo jezni na nekega človeka in nas strašno moti, vendar pa to počasi razkriva mojo težavo, moj problem, mojo jezo. Najhujše je v sebi gojiti jezo, zamero, neodpuščanje.

Ko David besni nad tem bogatašem v zgodbi, mu Natan reče: «Ti si ta mož!» Takrat se Davidu svet obrne na glavo in prizna: »Grešil sem zoper Gospoda.« Zaveda se, da je v resnici vedno znova potreben odpuščanja in usmiljenja. Človek je bil ustvarjen v šestih dneh. To pomeni, da ni popoln sam v sebi. Zato je lahko kompatibilen le v komunikaciji z drugim.

Ruski romar pravi, kako vedno moliti in se ne naveličati. Njegova molitev srca je: «**Jezus, Davidov sin, usmili se mene grešnika.**» Jezus, Davidov sin. Zakaj Davidov sin? Jezus je za nas šel v greh. V ta Davidov greh je stopil, da bi Davida opomnil in mu odprl oči, da bi videl in prepoznal, da je tisto največ, kar potrebuje in za kar mora prositi, prošnja po usmiljenju.

Božja zvestoba do konca sveta

Če gremo zdaj nazaj k Jezusu in učencem v čolnu. Učenci so v čolnu skupaj z Jezusom ko čoln že zaliva voda, zato jih je strah. On spi, njih zaliva in veslajo s svojimi močmi. Jezus pa spi na krmi. Dela, kot je pred tem dejal: **Če si ti sejal, če zaupaš Bogu, ki seje besedo, potem pojdi, spi in zaupaj. Gospod rešuje.** To zaupanje v njegovega Očeta je nekaj, kar tudi nas spodbuja k zaupanju. Evangelist nam pove, da je Jezus spal na krmi. To pomeni, da je držal smer. Tisti, ki imate izkušnje s plovbo, veste, kako pomembno je držati smer. On ve za smer, tudi če spi.

Problem pa je seveda voda, ki pljuska v naš čoln. Ko Jezus vstane, zapreti vetru in morju. To, kar vedno znova pljuska v čoln in ga zaliva, je miselnost tega sveta, logika mesa. Tako imenovana, kot je papež Frančišek tako pogosto ponavljal, profana duhovnost. Da v naši Cerkvi razmišljamo na isti način, kot razmišlja svet: o številkah, o naši moči, o tem, kaj moramo mi sami narediti. Češ da bomo zmogli samo, če bomo dovolj prepričljivi, če bomo imeli dovolj sredstev, ipd.

Pavel pa nam pravi, da niso pomembna sredstva, moči in naš prepričljiv glas, ker, kot nam pokaže Markov evangelij in zgodovina odrešenja, čudeži ljudi niso prepričali. Kljub temu so bili še vedno na pol verni. Zares prepriča le **govorica križa** - govorica zvestobe, tega, da se zavešaš, da je on res tisti, ki je zvest tudi v viharju in stiski. Če bomo iskali to

izkustvo zvestobe, odpuščanja in ljubezni, potem bomo lahko pričevalci. Ampak zato se je treba **prepustiti, biti iskren in realen.**

Na koncu jih Jezus vpraša: »Zakaj se bojite?« Ko se vihar umiri in vse utihne, evangelist pravi, da so se prestrašili in se spraševali, kdo neki je ta, ki sta mu pokorna veter in morje. To je kot rečemo, **strah Božji. Bog ne želi, da bi se ga bali in pred njim trepetali. Želi pa si, da bi ga vzeli resno, da ne bi šli dvojne igre** - da po eni strani navzven kakor da delamo za njegovo kraljestvo, znotraj pa smo še polni strahu in skrbi zase ter se želimo uresničiti s svojo močjo.

Danes, ko smo stopili pred ta veliki projekt tako imenovane **sinodalne Cerkve**, ko še ne vemo, kako se bo konkretno razvijala naša prihodnost, se učimo zaupati, izpuščati iz rok in klicati Gospodovo ime. Gospodu vse izročati, ne pa mu samo očitati, da mu ni mar, češ mi smo vse zapustili in šli za teboj, kje se nam zdaj to v življenju pozna? On je z menoj, on je z nami, z našo Cerkvijo do konca sveta.

Amen.